

АРХЕОЛОГІЧНІ КУЛЬТУРИ НА ТЕРИТОРІЇ ІСТОРИЧНОЇ УМАНЩИНИ В НАУКОВИХ РОЗВІДКАХ Г.Ю. ХРАБАНА

Наукова діяльність Г. Ю. Храбана з вивчення історичного минулого України та Черкащини розпочалася, в силу обставин, лише в другій половині 1950-х років. Арсенал наукових досліджень Григорія Юхимовича багатий на використання різноманітних галузей історичних знань. Вивчаючи той чи той об'єкт епохи або розглядаючи події на певному відрізьку історичного минулого, дослідник використовував не тільки письмові джерела, а й послуговувався досягненнями археології, джерелознавства, історичної географії, топографії, топоніміки.

Наукова методологія історичних праць Г. Ю. Храбана побудована на емпіричних засадах: він збирав факти, які критично розглядав і відшукував у них головну думку як причину явища. Тому дослідник і поставив за мету вивчити історію краю від найдавніших часів до сьогодення.

У жовтні 1956 р. Григорія Юхимовича Храбана було призначено директором Уманського краєзнавчого музею. З перших днів перебування на цій посаді Г. Ю. Храбан цікавився станом археологічного дослідження краю в попередні роки. Результати роботи дослідника з фондами Центрального державного історичного архіву УРСР (Київ) відображено у статтях «Земля стародавньої цивілізації» та «Археологічне вивчення краю» [1, 22].

Григорій Юхимович дійшов висновку про брак системності в археологічному дослідженні Уманщини, тому поставив собі за мету провести суцільне археологічне обстеження західної частини Черкащини та історичної Уманщини. Його археологічна діяльність, розпочата в 1959 р., здійснювалася за кількома напрямками: дослідження давньої історії Уманщини та Черкащини; збір, обробка та видання історичних

першоджерел; співпраця з науковими установами; підготовка науково-популярних статей та заміток для їх оприлюднення в періодичній пресі. Дослідником, з добрим знанням справи, було складено щоденники археологічних розвідок, систематизовано знахідки, створено карти стародавніх поселень. Усе це Григорій Юхимович передавав до наукових фондів Інституту археології Академії наук УРСР, з яким він підтримував систематичний зв'язок. Кожний вид діяльності Г. Ю. Храбана мав певну цілеспрямованість, переважно проблемного значення [2, 3].

Свої археологічні дослідження Г. Ю. Храбан здійснював тільки на основі збирання підйомного матеріалу і навіть не користувався шурфуванням. Такий спосіб розвідок надто обмежував можливості дослідника. Проте наслідки такої роботи давали йому те, на що можна було сподіватися, коли довелося б їх розкопувати. Зусилля дослідника не були марними.

Знайдені археологічні пам'ятки на території Уманщини за часом їх створення Г. Ю. Храбан поділяв на пам'ятки періоду палеоліту, трипільської культури, віку бронзи, білогрудівської культури, скіфського часу, зарубинецької культури, черняхівської культури, пам'ятки слов'ян VII – IX ст. [3, 16].

На території Уманського та Маньківського районів дослідником були виявлені сліди перебування людей ще за часів палеоліту, тобто не менше, як вісім тисяч років тому, а в селах Громи, Танське, Папужинці Уманського району – сліди неоліту. Раніше подібних знахідок не було. Належність виявлених предметів до періоду неоліту підтвердили вчені Інституту археології Академії наук УРСР. Так на Уманщині вдалося заповнити прогалину в стародавній історії краю [4, 4].

Близько трьох тисяч років до нашої ери територія України потрапила в орбіту найбільших цивілізацій світу. Тому важливим напрямком археологічних досліджень Г. Ю. Храбана була трипільська культура – культура ранніх землеробсько-скотарських племен епохи міді на території

лісостепової частини України і Молдавії, одне з найбільш яскравих явищ у розвитку первісного суспільства. Попри широке вивчення її вітчизняними та зарубіжними вченими, дослідження нових матеріалів зумовлює завжди і нові проблеми. Однією з тих були проблеми поселень-гігантів.

Краєзнавець доводив, що на території краю існує понад 40 трипільських поселень, дослідження яких допомогло б глибше пізнати життя трипільців. Численні знаряддя праці, речі культури і побуту, моделі житла трипільців, знайдені під час розкопок спеціальними експедиціями Академії наук Української РСР, дадуть повне уявлення про життя людини того періоду [5, 5].

В Уманському краєзнавчому музеї зберігаються 77 паспортизованих пам'яток трипільської культури. В археологічній літературі з них відомі лише 34, а 23 залишаються не відшуканими [6, 13].

У статті «Собківка – стародавнє село Уманщини» Г. Ю. Храбан інформував читачів ще у 1960 р. про те, що на околицях цього села було знайдено черепки ліпного глиняного посуду, здебільшого цегляного кольору. Деякі черепки розмальовані чорною фарбою. Такі черепки, перепалену глину, вироби з глини та каменю виявлено на полях і городах в багатьох селах нашого району. Археолог приходять до висновку, що це сліди людських поселень, які існували тут понад 4 тисячі років [7, 4].

У 1961 – 1963 рр. під час археологічних розвідок у селах Доброводах Уманського, Легедзиному та Тальянках Тальнівського районів Григорієм Юхимовичем були виявлені на поверхні залишки трьох трипільських поселень. Аналізуючи знахідки, дослідник робить припущення, що, можливо, у Доброводах розміщені не три поселення, а лише одне, а в Легедзиному і Тальянках теж не п'ять поселень, як стверджували раніше, а тільки одне. Звичайно, довести правильність прогнозів археолога змогли б тільки розкопки. Припущення археолога були неймовірними. Якби його можна було підтвердити, то кожне поселення (одне в Доброводах, а друге – на тальянських полях) являли б собою коло діаметром близько двох з

половиною кілометрів, тобто поселення площею понад 400 гектарів. Подібних відкриттів археологія ще не знала. Відзначимо, що передбачення уманського краєзнавця були зафіксовані в матеріалах розвідки Інституту археології Академії наук УРСР. Радує те, що в 1970 р. ці припущення знайшли несподівану розв'язку. Знімки, зроблені з літака, підтвердили правильність передбачуваного Г. Ю. Храбаном, і в травні до Умані прибула археологічна експедиція Академії наук СРСР на чолі з археологом М. Штігліцем. За допомогою розвідувальних розкопок було доведено, що знахідки уманського краєзнавця і його припущення підтвердилися. Знайденим поселення мали справді площу понад 400 гектарів кожне. За підрахунками М. Штігліца, у кожному з цих поселень, які існували понад три тисячі років тому, могло мешкати близько 40 – 50 тисяч людей [4, 41].

Ще в 1970 році Григорій Юхимович прогнозував, що археологічні дослідження на Черкащині повинні розкрити ще не відомі для світу сторінки історії і не виключено, що якраз на території нашої області був осередок такої ж високої цивілізації, як у Месопотамії. Якщо порівняти ці поселення з містами стародавньої цивілізації в Месопотамії, то, приміром, Ніневія займала лише 20 га. До подібних відомостей уже не можна було поставитися байдуже: для вчених вони були сенсацією. Тому АН СРСР та УРСР запланували розпочати з 1971 року археологічні розкопки в Уманському та Тальнівському районах [8, 4].

Поселення, виявлені Г. Ю. Храбаном на території цих районів, існували близько чотирьох тисяч років тому, відносяться до трипільської культури. Трипільці не знали металів, рідко в них трапляються мідні сокири без вуха, шила. На основі знайдених матеріалів Г. Ю. Храбан детально описує життя і побут трипільців, їх суспільний устрій [4, 2].

На думку дослідника, близько чотирьох тисяч років тому з-за лівого берега Дніпра прийшли на землі трипільців скотарські племена, які знищили їх поселення, а поля перетворили на пасовиська. Після себе скотарі залишили чимало курганів. За черепками, знайденими в цих

курганах, було встановлено, що їм близько 2,5 тисяч років і належать вони скіфам. Два кургани, що височать і нині біля села Собківки, за припущеннями Г. Ю. Храбана, залишили ці скотарі [4, 3].

Зв'язок білогрудівської і чорноліської культури, які залишили предки слов'янського народу – праслов'яни, описав доктор історичних наук О. І. Тереножкін. Він довів, що батьківщиною праслов'ян у першому тисячолітті до нашої ери була територія Правобережного лісостепу України. Вагомий внесок у вивчення цих двох культур зробив і уманський краєзнавець. Г. Ю. Храбан знайшов сліди чорноліської культури недалеко від Білогрудівського лісу, про що написав статтю «Чорноліська культура на Уманщині» для журналу «Археологія» [9, 81 – 87].

У відгуку на цю статтю рецензент доктор історичних наук О. І. Тереножкін писав: «До початку досліджень Г. Ю. Храбаном Чорноліської культури вважалося, що на Уманщині, де зосереджені поселення білогрудівської культури, не було поселень чорноліської культури, яка була генетично пов'язана з білогрудівською і являлася її продовженням. Залишалася невідомою доля місцевого білогрудівського населення, виникала думка про його зникнення до початку чорноліської пори. Відкриття Г. Ю. Храбана є важливим тим, що встановлено факт місцевого розвитку білогрудівської культури і перехід її в чорноліську до початку скіфського періоду. Прислані Храбаном малюнки були цінними для збірника «Археологія» [10, 16].

Автором виявлено також значну кількість нових білогрудівських поселень, більш віддалених від міста Умані, ніж відомі до цього часу.

Знахідки археолога Г. Ю. Храбана допомогли Академії наук України дати відповідь на питання: чому білогрудівці зникли з Уманщини? Наш дослідник довів, що білогрудівці нікуди не переселялися і що чорноліська культура існувала там же на Уманщині, але уже у VIII – VII ст. до н. е. Відкриття нашого земляка дозволило вченим зробити висновок, що

чорноліська культура прийшла на зміну білогрудівській, що білогрудівці і чорнолісці були народом одного племені [11, 52].

Г. Ю. Храбану вдалося знайти також близько десяти слідів поселень, які відносяться до зарубенецької культури (II ст. до н. е. – II ст. н. е.). Правильність визначення нашого краєзнавця підтвердив Інститут археології Академії наук УРСР [12, 4].

Рубіж і перша половина I тис. н. е. були одним із найважливіших етапів у соціально-економічному і культурно-історичному розвитку населення Східної Європи. Значення цього етапу визначалося, передусім, початком формування східнослов'янської етнічної спільності, яка визначала подальші історичні долі багатьох племен і народів, що мешкали на території Східної Європи. Саме наприкінці I тис. н. е. формування і розвиток відповідно зарубенецької та черняхівської культур заклали підвалини східнослов'янської державності. Процес оформлення її був затриманий політичною та економічною руйнацією Римської імперії та подією, відомою в історії під назвою «Велике переселення народів».

Ще одним важливим напрямком археологічних досліджень Г. Ю. Храбана були пам'ятки ранньослов'янської культури. До початку його досліджень в археологічній літературі не були відомі на Уманщині сліди поселень ранніх слов'ян і періоду Київської Русі.

Археолог дійшов висновку про те, що серед пам'яток I тис. н. е. в Європі найпочесніше місце належить черняхівській культурі, а її носії за рівнем соціально-економічного розвитку стояли на тому рівні, коли ремесло виділялося в самостійну галузь, на високий рівень піднялася торгівля.

Г. Ю. Храбану вдалося зробити чимало відкриттів у вивченні західної частини Черкаської області. Дослідник поставив перед собою завдання виявити і пам'ятки черняхівської культури на Уманщині, яка мала велике значення в історії слов'янства як «виключно важливе історичне явище, без якого не можливо побудувати історію Східної Європи в I тис. нашої ери» [10, 1].

У грудні 1961 року в Інституті археології АН УРСР науковий співробітник Інституту археології СРСР, доктор історичних наук Єраст Олексійович Симонович познайомився зі щоденниками археологічних розвідок Г. Ю. Храбана, які йому показала Є. В. Махно. Науковець написав листа уманському краєзнавцю з пропозицією про співпрацю. Результатом подальшого листування стала публікація дослідження Г. Ю. Храбана в «Материалах и исследованиях по археологии СССР». Крім цього, Григорій Юхимович отримав пропозицію від Е. О. Симоновича скласти список археологічних пам'яток всієї обстеженої ним західної частини Черкаської області. В Інституті археології АН УРСР було доручено підготувати таку інформацію доктору історичних наук Віктору Платоновичу Петрову. Є. В. Махно повідомила Григорія Юхимовича, що обидва його рукописи переслали в Москву в Інститут археології СРСР [13, 1].

Г. Ю. Храбан вважав, що вирішення проблеми черняхівської культури вимагає більшого накопичення фактів. Вивчивши результати досліджень черняхівської культури на Черкащині М. А. Тихонової і Є. В. Махно, Григорій Юхимович прийшов до висновку, що науковці мало наводять фактів її існування на Уманщині. Наявні уже в розпорядженні дослідника матеріали давали йому можливість зробити висновки про те, що в черняхівський період територія Уманщини була густо заселеною [10, 6].

У спільній праці Є. В. Махно і Г. Ю. Храбана «До питання про ранньослов'янські пам'ятки Черняхівської культури у верхів'ях Південного Бугу» Григорій Юхимович робить висновки про те, що здобуті матеріали незаперечно свідчать, що верхня частина басейну Південного Бугу належить до основного центрального середньодніпровського району черняхівської культури, який був місцем її формування. Він спільно з Євгенією Володимирівною уточнили межу цього району [14, 54].

Г. Ю. Храбан звертав увагу на часті знахідки залізного шлаку – кричного заліза. Дослідник припускав, що місцевість, очевидно, багата

покладами болотної руди, із якої тут і виготовлялося місцевими майстрами залізо. Шлак знайдено на 23 поселеннях.

Ще одним напрямком археологічних досліджень Г. Ю. Храбана були економічні зв'язки народів, що населяли територію краю. На початку II ст. н. е. кордони Римської імперії після успішних завойовницьких війн в Європі та Азії простяглися від Британії до Каспійського моря. Після підкорення Дакії кордони імперії наблизилися до Карпат і берегів Дністра. Римські гарнізони утвердилися в містах північного узбережжя Чорного моря і на його східних берегах. Римська імперія встановила із сусідніми державами, народами і племенами поживлені економічні зв'язки. Римські купці в пошуках екзотичних товарів здійснювали далекі подорожі. Вони проникали в недоступні раніше області Центральної і Східної Європи, вели торгівлю у віддалених від Середземномор'я азійських країнах. Слідами римської торгівлі на цих землях є різні вироби римського і провінційного ремесла і численні знахідки римських срібних монет [15, 5].

Про економічні зв'язки черняхівців з Римом і, можливо рідше, з Боспором свідчать часті знахідки монет. Римські срібні і мідні монети знайдено в 13 місцях Уманщини. Римські монети – переважно чеканки II ст. (переважно Антонія Пія, Марка Аврелія), але є монети і початку III ст. (Септилія Севера). Так, у селі Юрківці місцевою жителькою було знайдено срібну монету – динарій із зображенням Фаустіни, дружини римського імператора Антонія Пія, який помер у 161 р. Г. Ю. Храбан робить висновок про те, що тоді на цих землях уже жили люди. В Умані на поселенні Паланка-Умань знайдена одна мідна монета Костянтина Великого, боспорська монета – мідний статер Тейрана, чеканки 279 р. [16, 4].

У фондах Уманського краєзнавчого музею зберігався скарб римських монет, тривалий час не визнаний, принесений до музею ще в 1952 р. Переважна більшість монет добре зберегли свою форму, написи, фігури з обох боків. Григорій Юхимович відносив їх до I – III ст. н. е. і доводив, що в III ст. н. е. населені пункти Уманщини мали економічні зв'язки з Римською

імперією. Ці відомості були опубліковані Г. Ю. Храбаном в журналі АН СРСР «Советская археология». Скарб складався із 450 монет, до музею потрапило лише 330, доля решти не встановлена. Загальна ж вага знайдених монет становила 983 г. [17, 161].

Автор підкреслює, що скарб, знайдений у с. Погорілому, становить великий інтерес для науки, бо він у своїй значній частині надійшов на зберігання і його склад є аналогічним більшості скарбів, знайдених в області поширення так званої черняхівської культури. Порівняно задовільна збереженість найбільш пізніх монет не дозволяє далеко відсунути дату закриття скарбу від дати чеканки монет. Автор припускає, що скарб було закопано в землю в кінці II або на початку III ст. нашої ери, і підкреслює, що зв'язок скарбу з черняхівцями беззаперечний. А звідси висновок: готи рушили із пониззя Вісли в кінці II ст. Їх шлях лежав до Причорномор'я, в основному в межиріччі Дністра і Південного Бугу. Загони їх, мабуть, ішли і по лівобережжі Бугу, тобто і через Уманщину. Рятуючись від нашествия готів, люди ховали скарби. Таким чином, черняхівська культура на Уманщині існувала до приходу в Причорномор'я готів. Готи, підкреслює дослідник, не були творцями черняхівської культури на Уманщині [18, 252].

Після публікації статті в журналі «Советская археология» Г. Ю. Храбан отримав листа від професора Академії наук Німецької Демократичної Республіки доктора Ірмшера, адресованого «Професору, доктору Г. Ю. Храбану», в якому той звертається до автора: «Вельмишановний пане колего! Редакція «Східна класична бібліотека. Документація археологічної літератури» дозволяє собі просити Вас надіслати автореферат до Вашої праці «Скарб римських динарів із с. Погорілого». Передбачається, що в нашому журналі будуть друкуватися Ваші рецензії, які будуть вміщуватися Академією наук у виданнях країн. Сподіваючись на Вашу дружню підтримку наших заходів, що зв'язують народи, наперед висловлюємо подяку і чекатиму з задоволенням на надсилання Вашого резюме. Вітаю

Вас, з щирою пошаною дуже зобов'язаний Вам професор, доктор Ірмшер» [19, 4].

«У зв'язку з тим, що я не «професор» і не «доктор», я не став відповідати на листа. Коли б я туди написав (в АН НДР) і там дізналися, з ким мають справу, то для мене міг вийти конфуз або звідти й не відповіли б», – писав Г. Ю. Храбан [19, 5].

Матеріал, уміщений Г. Ю. Храбаном у журналі «Советская археология», зацікавив доктора історичних наук В. В. Кропоткіна: «Я сейчас готовлю работу об экономических связях Римской империи и Византии с Восточной Европой. Мне все это очень интересно. Буду рад получить от Вас какие-либо новые известия, в том числе и о монетах, если возможно выслать карандашные притирки или слепки, то это было бы пределом моих мечтаний». Учений у листі закликає Григорія Юхимовича до подальшої співпраці з журналом, особливо статтями про черняхівську культуру [19, 8].

З цієї теми В. В. Кропоткиним була написана праця «Клады римских монет на территории СССР», в якій автор дякував Г. Ю. Храбану та іншим особам, від яких були отримані відомості для цієї роботи. В описі науковцем були використані повідомлення Григорія Юхимовича про обставини знахідок, їх склад, місце зберігання, інвентарні номери та література, яка слугувала джерелом для характеристики знахідки. За повідомленням Г. Ю. Храбана, монети було знайдено біля сіл Погорілого на Вінниччині, Антонівки, Дмитрушок, Полянецького на Уманщині [15, 51 – 88].

Г. Ю. Храбан, провівши археологічні розвідки в 112 населених пунктах Уманського, Маньківського, Тальнівського, Христинівського районів, виявив 186 поселень черняхівської культури. Найповніше йому вдалося дослідити Уманський район, де в 49 селах було виявлено 99 поселень, а в м. Умані – 4.

На високому науково-методичному рівні автор дав опис усіх відомих на Уманщині черняхівських пам'яток. Назви пам'яток даються тільки за

назвою існуючих нині сіл. Якщо пам'ятки знаходили на полі, їх відносили до села, якому належить поле. Назви невеликих річок взято з місцевих назв, а якщо таких немає, то назви використовувалися дослідником із географічного словника XIX ст. і частково з архівних матеріалів XVIII ст., що зберігаються в Центральному державному історичному архіві УРСР у місті Києві [10, 15].

Науково-дослідницька робота Григорія Юхимовича Храбана з історії м. Умані й Уманського району II – V ст. н. е. має велике значення для історії України, історії східних слов'ян, для історії всієї Східної Європи. Над роботою «Черняхівські пам'ятки Уманщини» дослідник працював два роки. «Можу сказати, – писав Г. Ю. Храбан, – що тільки пройти пішки по городах і полях району для знайдення слідів археологічних пам'ятників мені довелося не менше 3000 км» [10, 81].

У березні 1962 р. науковим співробітником Інституту археології АН УРСР, кандидатом історичних наук А. Г. Брайчевською було написано рецензію на працю Г. Ю. Храбана «Уманщина у II – V ст. н. е. (пам'ятки Черняхівської культури)». Рецензент відзначає, що дослідник на основі археологічних матеріалів у популярній формі відтворює історію Уманщини в II – V ст. н. е. Усього за півтора роки автор зібрав матеріалів із сотні пам'яток черняхівської культури, які послужили джерелом для написання роботи про одну зі сторінок історії Уманщини. Автор удаю пов'язує виявлений ним матеріал із рядом важливих питань з історії східних слов'ян у перші століття нашої ери. У популярній формі Г. Ю. Храбан розповідає про значення археологічних матеріалів для відновлення стародавньої історії та про черняхівську археологічну культуру, залишки якої він зібрав на Уманщині в багатьох пунктах. У роботі подано загальну характеристику черняхівської культури і різних сторін життя населення Середнього Подніпров'я перших століть нашої ери (поселення, господарські, соціальні відносини). Автор правильно інформує читача про дискусійність питання етнічної належності населення, що залишило черняхівську культуру,

розповідає про різні погляди окремих дослідників та про рішення спеціальної наради 1957 року з цього питання [4, 42].

Що ж стосується основного носія черняхівської культури на Уманщині, то такими тут були анти. Дослідник стверджує, що в II – V ст. н. е. на території області поселень антив було більше, ніж тепер є сіл. Анти мешкали в наземних житлах, займалися хліборобством, землю обробляли ралами із залізними наконечниками, виробляли залізо з болотяних руд, мали високу культуру. Краєзнавець робить припущення, що в той час на Черкащині жило 300–400 тисяч осіб.

Про те, що ці народи продавали хліб Римській імперії, грецькій колонії Ольвії, Боспорському царству, свідчать численні знахідки римських грошей в Умані та одинадцяти селах району [20, 62].

Завдяки дослідницьким старанням Г. Ю. Храбана на початку 1960-х років на Уманщині було відкрито 16 ранньослов'янських пам'яток, про які в літературі не було жодних відомостей. У журналі «Археологія» Г. Ю. Храбаном було опубліковано статтю «Ранньослов'янські пам'ятники на Уманщині», в якій автор детально описував кераміку племен, місце розташування їх поселень. Не випадковим, на думку дослідника є і той факт, що з 16 виявлених пам'яток шість розміщені на місці білогрудівських або чорноліських поселень [21, 216].

Ще у 1963 р. науковці Інституту археології АН УРСР відзначали, що на території Умані раніше було відомо лише десять випадкових археологічних знахідок. Григорій Юхимович у місті й на околицях виявив і описав ще двадцять сім слідів стародавніх поселень, 23 пам'ятки знайшов він на території Дмитрушок, по десять у Мошурові, Рижавці, Тальянках та інших селах Уманського району. Виявив він у Маньківці двадцять пам'яток, дев'ять – у Христинівці, двадцять – в Орадівці. Загалом на території Уманського та сусідніх Жашківського і Христинівського районів Г. Храбан знайшов і описав понад 350 не відомих історичних пам'яток. Провідні фахівці Інституту археології АН УРСР підкреслювали, що дослідницька

робота Г. Ю. Храбана має вагу не тільки для історії Уманщини. Вона далеко виходить за межі краєзнавчої роботи і має велике наукове значення [22, 4].

Усього за період з 1959 по 1967 рр. Григорієм Юхимовичем було виявлено 748 нових археологічних пам'яток, 59 було досліджено повторно. Серед цих пам'яток лише 32 згадувалося в літературі до 1958 р., а решта 716 дослідником було виявлено вперше. Повторні розвідки також були корисні. Вони допомогли датувати низку пам'яток, час існування яких раніше встановити не вдалося. Були корисні розвідки і навіть для такої відомої пам'ятки, як трипільське поселення в селі Сушківці. Це поселення згадувалося в підручниках археології. Воно розкопувалося ще в 1916 і 1925 рр. Проте розміри цього поселення до Г. Ю. Храбана не були описані [23; 24].

Г. Ю. Храбан підтримував систематичні зв'язки з Інститутом археології Академії наук УРСР, виступав на засіданнях відділу слов'янської археології з важливими повідомленнями про результати своїх розвідок. Наукові щоденники та речові пам'ятки, зібрані Григорієм Юхимовичем, систематично передавалися ним до наукових фондів Інституту археології АН УРСР. Усі ці матеріали будуть якнайповніше використані в підготовленій Академією наук багатотомній праці «Зведення археологічних пам'яток України» [22, 4].

Та попри всі досягнення в археологічному дослідженні краю Григорій Юхимович бачив ще досить багато проблем у написанні повної і вичерпної історії регіону. Ніхто не може певне щось сказати про заселення його від X до XVII ст. У поодиноких випадках трапляються знахідки наконечників стріл цього часу, на передмісті Новій Умані знайдено золотоординську монету. Але цього ж занадто мало, щоб позбутися понад півтисячолітньої «білої плями» в історії цієї землі. А це, на думку Г. Ю. Храбана, не має вузько місцевого значення. Виявлення матеріальних пам'яток цього періоду на Уманщині збагатило б історію України, точніше встановило б південні межі Київської Русі і дало б відповідь на багато нерозв'язаних питань. Ніхто

з археологів не проводив розкопки в самій Умані. А вона забудовується, безповоротно знищується культурний шар, тобто «документи», які б могли пролити світло на початкову, досить загадкову історію міста. Провалюються і зникають підземні ходи, які й до нині залишаються нерозвіданими [25, 3].

Не терпів Г. Ю. Храбан недобросовісного ставлення до історичної спадщини народу, жорстко критикував археологічну роботу Уманського краєзнавчого музею, зауважував, що розкопки ведуться цією установою з порушенням елементарних вимог методики розкопок курганів. Бачив намагання тих, хто проводить розкопки, швидше добратися до поховання і знайти там якісь речі. Як справжній науковець, Григорій Юхимович був певний, що речі на розкопках мають чимале значення, проте не тільки в них суть розкопок могил, а й у всебічному висвітленні поховального ритуалу, що може пролити світло на етнічну належність похованого [26, 23].

Принагідно відзначимо, що досягнення Григорія Юхимовича Храбана в археологічному дослідженні області і далеко за її межами, знахідки багатьох поселень, їх паспортизація, виготовлення карт розміщення знайдених слідів поселень, забезпечення необхідним матеріалом Уманського краєзнавчого музею та Інституту археології Академії наук УРСР, презентація результатів досліджень у засобах масової інформації поставили нашого земляка в ряд найвідоміших археологів України, що було високо оцінено науковцями Інституту археології УРСР та СРСР, закордонними інституціями. Ім'я дослідника занесено до всіх бібліографічних покажчиків з археології, які друкувалися в Україні, починаючи з 60-х років ХХ ст. [27, 218 – 219].

Заслуга любителя-археолога полягає насамперед у тому, що він допоміг дослідити безперервність у заселенні рідного краю з дуже давніх часів. Його розвідки, проведені в західній частині області, дозволили прийти до науково обґрунтованого висновку, що вся нинішня Черкащина в першій половині I тис. н. е. була густо заселеною територією.

Література

1. Документи о работе Уманского краеведческого музея (вырезки с газет, выписки и др. (1925 – 1974). – Оп. 1. – Од. зб. 24. – 63 арк.
2. Храбан Г. Ю. Археологічні пам'ятки Уманщини. Щоденник археологічних розвідок за 1959 – 1961 рр. Частина перша (Антонівка – Пугачівка). – Умань, 1961. – Од. зб. 1368. – 139 арк.
3. Храбан Г. Ю. Пам'ятки стародавньої історії міста Умані. Щоденник археологічних розвідок за 1963 рік. – Умань, 1963. – Од. зб. 1373. – 83 арк.
4. Газетні статті Храбана Г. Ю. про археологічні знахідки на Уманщині та його неопубліковані повідомлення, направлені журналу «Археологія».– Оп. 1. – Од. зб. 76. – 41 арк.
5. Храбан Г. Ю. «Уманщина за найдавніших часів». Варіант тексту розділу до історичного нарису «Умань». Машинопис. – Оп. 1. – Од. зб. 77. – 18 арк.
6. Храбан Г. Ю. «Археологічне вивчення краю». Огляд роботи Уманського краєзнавчого музею. Машинопис з правкою автора. Списки археологічних пам'яток Уманщини, бібліографічний покажчик. 8 фотопозитивів археологічних знахідок і картосхема. – Оп. 1. – Од. зб. 68. – 60 арк.
7. Храбан Г. Ю. Ранньослов'янські пам'ятники Уманщини / Г. Ю. Храбан // Археологія. – 1966. – Т. XX. – С. 216 – 226.
8. Храбан Г. Ю. Земля стародавньої цивілізації / Г. Ю. Храбан // Черкаська правда. – 1970. – 9 жовтня. – С. 4.
9. Храбан Г. Ю. Пам'ятки чорноліської культури на Уманщині / Г. Ю. Храбан // Археологія. – 1971. – № 2. – С. 81 – 87, іл.
10. Храбан Г. Ю. «Черняхівські пам'ятки Уманщини (матеріали до археологічної карти УРСР)». Стаття. Машинопис. 67 фотопозитивів археологічних знахідок в скороченому вигляді опубліковано в томі № 116 «Матеріалів і досліджень по історії СРСР». – М., 1964. – Оп. 1. – Од. зб. 70. – 93 арк.

11. Верменич Я. Історична регіоналістика в Україні: спроба концептуального аналізу / Я. Верменич; НАН України, Інститут історії України. – К., 2001. – 232 с. – Бібліогр.: с. 198 – 216. – (Історичні зошити).
12. Храбан Г. Ю. На початку нашої ери / Г. Ю. Храбан // Уманська зоря. – 1964. – 7 січня. – С. 4.
13. Картосхема черняхівських поселень західної частини Черкаської області. Розроблена Храбаном Г. Ю. для статті «Черняхівські пам'ятники західної частини Черкаської області». – Оп. 1. – Од. зб. 72. – 2 арк.
14. Г. Ю. Храбан: до 100-річчя з дня народження: збірник статей та матеріалів. – Черкаси, 2002. – 60 с.
15. Кропоткин В. В. Клады римских монет на территории СССР / В. В. Кропоткин // Археология СССР: свод археологических источников / Под общей ред. академика Б. А. Рыбакова. – М.: Издательство Академии наук СССР, 1961. – 135 с.: ил.: карт.
16. Храбан Г. Ю. Село Юрківка, рік ... 161-й / Г. Ю. Храбан // Уманська зоря. – 1961. – 20 травня. – С. 4.
17. Храбан Г. Ю. Скарб римських монет в Уманському краєзнавчому музеї / Г. Ю. Храбан // Український історичний журнал. – 1957. – № 2. – С. 161.
18. Храбан Г. Е. Клад римських динариєв из села Погорелого / Г. Е. Храбан // Советская археология. – 1958. – № 2. – С. 252.
19. Храбан Г. Ю. «Скарб римських динаріїв з с. Погорілого (Жулинського району Вінницької обл.)». Типографський відбиток замітки в журналі «Советская археология» 1958 р. № 2. Листування з Німецькою Академією наук і доктором історичних наук Кропоткіним В. С. про цей скарб. – Оп. 1. – Од. зб. 69. – 9 арк.
20. Храбан Г. Ю. Нові матеріали до історії Умані / Г. Ю. Храбан // Наукові записки Уманського краєзнавчого музею / Редакційна колегія:

М. О. Дзевановська, С. М. Репецький, Г. Ю. Храбан (відповід. редактор).– Умань, 1959. – Випуск перший. – С. 54 – 95.

21. Храбан Г. Ю. Ранньослов'янські пам'ятники Уманщини / Г. Ю. Храбан // Археологія. – 1966. – Т. XX. – С. 216 – 226.

22. Гоцуляк В. Немеркнучі сторінки: до 100-річчя з дня народження Григорія Храбана / В. Гоцуляк, П. Качалаба // Черкаський край. – 2002. – 5 червня. – С. 2.

23. Храбан Г. Ю. Археологічні пам'ятки Уманського району Черкаської області 1965 р. Машинопис, укр. мовою. – Од. зб. 4435. – 204 арк.

24. Храбан Г. Ю. Археологічні розвідки в с. Городищі Новоград-Волинського району Житомирської області 1965 р. Машинопис, укр. мовою. – Од. зб. 4436. – 16 арк.

25. Храбан Г. Ю. «Проблеми і турботи стародавнього міста». Нарис про Умань, підготовлений для журналу «Пам'ятки України». Не опублікований. Машинописна копія. – Оп. 1. – Од. зб. 80. – 7 арк.

26. Храбан Г. Ю. Археологічні пам'ятки Уманщини. Щоденник археологічних розвідок за 1959 – 1961 рр. Частина друга (Рижавка – Ятранівка – Умань). – Од. зб. 1369. – 255 арк.

27. Шовкопляс І. Г. Розвиток радянської археології на Україні (1917 – 1966): бібліографія / І. Г. Шовкопляс; АН УРСР, Центральна наукова бібліотека. – К.: Наукова думка, 1969. – 343 с.